

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FÖRTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

(Bland 20,000 n:r gratispremier för 34,450 Kr.)

EXPEDITION:
Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:
Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:
för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

Marcus och hans följeslagare hade knappast uppnått randen af oasen, och de båda hästarna sträckte fram sina välformade halsar, vädrande det friska vattnet, förrän indianens häst, som hade vändt sig litet åt venster, tvärstannade och började att med sänkt hufvud häftigt fnysa.

Ryttaren lutade sig ned och varnade ett litet djur, knappt så stort som en katt, med gulblackt, svartfläckigt skinn, som mera syntes vält sig än springa öfver gräset.

— Fort! — ropade indianen, hastigt resande sig upp — en panther!

Han hade knappt uttalat dessa ord, förrän ett förfärligt rytande skakade luften och en fullvuxen panther af största sorten kom nedstörtande från stammen af ett jättelikt palmträd.

Det var en hona, som nyligen läskat sig vid källan, tillika med sin unge, hvilken så när hade blifvit trampad under hofvarne af indianens häst.

Styfva och stela af fasa, med vidt uppspärade näsborrar och uppresta manar, stodo de båda ädla hästarna orörliga, och deras ryttare syntes knappast mindre gripna af ögonblickets förfärliga intryck.

Denna förstening var emellertid af kort varaktighet. Redan hade Marcus med sin ena hand

fattat spjutet och med den andra en af de vid sadelknappen hängande pistolerna, medan indianen hotande svängde sin långa, tveeggade knif öfver sitt hufvud. Med samma kallblodiga mod afvakade de båda männen det farliga rofdjurets angrepp, hvars vildhet stegrades ännu mer af moders kärleken.

Med glödande ögon satt pantherhonan ännu hopkrupen på samma ställe, dit hon hade gjordt sitt första språng; men det rastlöst ryckande muskelspelet, hvarunder den glatta fällen drog sig i sakta vågor, jemte piskandet med den väldiga svansen, utvisade, att hon dröjde endast för att afpassa rätta tiden till angrepp.

För den unge mannen föll sig denna tid till öfverläggning alltför lång; ty han tryckte sporrarna i sidorna på sin häst och tvang honom att gå emot panthern.

Vid detta tecken till djerfhet hos mannen, den panthern redan hade ansett såsom sitt byte, utstötte denna åter ett förfärligt läte och störtade emot honom i ett enda språng, med uppspäradt gap och hotfullt utsträckta klor. Men Marcus hade skyndsamt parerat med sin häst och vändt stålspetsen af sin lans emot vildjuret. Det var således lansens, som emottog dess anlopp, så att panthern, stucken tvärt igenom, störtade till marken och i en ström af blod rytande vältade sig i döds-kamp. Ett pistolskott gjorde dock snart ett slut derpå.

Allt detta hade skett med pilens hastighet och indianen hade helt stilla, med lugn hållning, men med af glädje blixtrande ögon, följt den unge mannens alla rörelser.

— Lugn och oförskräckt! — mumlade han: — o, han är sin fars äkta son!

Marcus hade stigit af hästen, för att undersöka, om djurets hud hade blifvit mycket skadad.

— Jagtlyckan är mig i dag bevägen, — sade han, förnöjdt blickande på de båda fallda djuren.

— Två panthrar sedan solens uppgång! — Men nu låta vi våra hästar hvila och och så tänka vi litet på oss sjelfva. Dadlarna deruppe och en dryck ur denna källa lofva oss en förträfflig måltid.

Och utan att vidare bry sig om den besegrade fienden, befriade ynglingen sin häst från sadel och tygel, så att han skulle kunna ströfva fritt omkring, klättrade sedan med beundransvärd vighet uppför stammen af en dadelpalm och afhöggt med sin stridsyxan en mängd grenar, som vore betäckta med mogna frukter.

— Så der! — ropade han hastigt, i det han hoppade ned — bordet är dukadt; behagar ni taga plats?

Han pekade på det svällande gräset, genom hvilket bäckens silfverband slingrade sig; och indianen, som emellertid hade befriat sin häst från sadel och tygel, sträckte sig snart i det mjuka gräset.

— För att tala en så god fransyska, — anmärkte han, — måste ni nödvändigt vara född i Frankrike.

— Det är möjligt — svarade Marcus; — men att dömma deraf, så skulle äfven ni vara fransman.

Indianen skakade långsamt på hufvudet.

— Min mor — sade han — var indianska och min far härstammade från Holland; men väl tredjedelen af mitt lif har jag tillbragt i Frankrike. För knappt ett år sedan lemnade jag det landet och ämnar återvända dit tre månader här-efter. Om jag är franska språket mäktig, så är det ej att undra på. Men ni, unge man, ni måste bestämdt vara fransman.

— Väl möjligt. Jag tror det nästan.

— Hvad! ... ni vet det icke? — Ni känner icke ens namnet på det land, der ni är född?

— Nej; endast det vet jag bestämdt, att jag ej är född på österländsk jord. Då fransyskan jemte arabiskan är mig bekant, så måste jag, liksom ni, antaga, att Frankrike är mitt fosterland. Men något bevis för denna min förmodan har jag visst icke.

— Men, hvem lärde er att tala franska?

— Det vet jag icke heller. Jag talade det i min spädate barndom och har sedan lärt mig arabiska.

— Och af edra föräldrar har ni intet minne?

— Nej. Mina första, otydliga föreställningar räcka endast tillbaka till den tiden — jag måtte väl då hafva varit fem eller sex år gammal — då jag låg till sängs, mycket sjuk, med sårade lemmar och hufvudet fullt med bindlar och plåsterlappar. Hvar jag befann mig och hvad, som försatt mig i detta tillstånd, vet jag icke. Naturligtvis måtte det hafva händt någon stor olycka med mig ... kanske hade något svårt fall bragt mig i lifsfara, ty hela min hufvudskål är ännu i dag betäckt af ärr.

Indianen sprang lifligt upp.

— Visa mig de ärr! — ropade han lifligt.

Marcus tog fezen från sitt efter arabisk sed rakade hufvud och indianen såg, på den solbrända

huden, otaliga smala hvita strimmor, som betäckte hela hufvudet, nästan som ett nät.

— Jag förstår, — sade han. — Sådana hufvudskador äro väl i stånd att förstöra somliga hjernans organer och framför allt minnet af fordna händelser.

— Just detsamma sade mig en lärd maurisk läkare — svarade Marcus.

— Men blef ert minne alldeles återställt efter den der sjukdomen? — frågade indianen.

— Ja, för allt hvad som sedermera tilldrog sig.

— Och när ni forskar bland dessa händelser, hvad finner ni då?

— En usel tillvaro. Fastän mycket ung måtte jag hafva blifvit såld till en armenier, ty jag var slaf. På den tiden lärde jag arabiska. En gammal kristen piga, min olycks-kamrat, skötte mig och älskade mig med en utsäglig ömhet. Hon behöll mig vid den kristna tron, påstående att jag var döpt till den, och i trots af min herres bemödanden, som ville, att jag skulle bli en affälling, vägrade jag beständigt att omfatta Islam. — Fastän jag var tvungen att ständigt betjena mig af det arabiska språket, så öfvade jag ändå, så ofta jag var allena, min barndoms tungomål, hvilket var mig så mycket kärare, som ingen af min omgifning förstod det. — Ändtligen, då jag kunde vara omkring femton år — ty hur gammal jag egentligen är, vet jag icke riktigt — bröt jag, trött vid slafveriet, mina bojor. Jag bedrog mina väktares vak-samhet och flydde ut i öknen. — Så har jag nu i tio år lefvat ensam med naturen. Jag går på jagt efter öknens rofdjur och far hvar tredje månad till närmsta stad, att för det erhålla pelsverket tillbyta mig, hvad jag behöver. — Så har jag genomströfvat, efter hvarandra, en del af Asien, Egypten och kustländerna, ända fram till Tunis. För fyra månader sedan valde jag denna del af öknen till jagtmark, der jag, som ni ser, ännu gör rika byten. — Och nu, min käre reskamrat, känner ni min lefnadshistoria lika väl, som jag sjelf.

— Hur gammal, ungefär, tror ni er vara? — frågade åhöraren efter någon tystnad.

— Omkring fem och tjuo år, skulle jag tro.

— Ja, men för att kunna tala fransyska så der ledigt måste ni nödvändigt då och då hafva träffat personer, som varit detsamma särdeles mäktiga och fått öfva er med dem.

— Ja, då jag understundom uppehåller mig i stora, folkrika städer, påträffar jag icke sällan personer som tala fransyska, och ni kan föreställa er, hur ifrigt jag då begagnar hvarje tillfälle att hos mig uppfrika och upplifva detta enda minne af min härkomst.

— Kan ni också läsa och skriva franska.

— Nej.

— Och arabiska?

— Det kan jag blott läsa. En gammal taleb, med hvilken jag en tid lefde tillsammans, under-visade mig i konsten att läsa detta språk.

Indianen sänkte hufvudet, utan att fråga något vidare.

Emellertid hade de båda resande stillat sin hunger af palmernas välsmakande frukt, och släckt sin törst af det kristallklara vattnet.

Natten hade, med den under detta himmelsstreck egna hastigheten, följt på skymningen och genom det täta mörkret ljöd nu, rysligt och hemskt, tjutet af öknens vilda imevånare från alla kanter.

— Vi måste göra upp eld, för att skydda oss mot ovälkomna besök — sade Marcus; — ty den här källan lockar till sig alla vilda djur i närheten.

Den unge mannen steg upp och gjorde, som han hade sagt, i det att han, med den behändighet, som vinnes genom en lång vana, afskar torra palmqvistar, uppreste dem, eller rättare nedstack dem i marken, rundtomkring oasen, och ledde de båda hästarna inom denna improviserade stängsel. Sedan tog han en af sina pistoler, som, enligt urgamal konstruktion, förmedelst ett litet hjul, som slog emot en flinta, åstadkom eld, fände, utan att ladda om den på panthern afskjutna pistolen, litet krut på fångpannan, hvarmed han satte några torra risqvistar i brand, och snart stod, med dettas tillhjälp, samtliga risknipporna kring hela oasen i ljusan låga. — Men i midten deraf tillförsäkrade en hel hög torrt trä de resande tillräckligt medel att hela natten igenom underhålla elden, hvilken lik en flammande mur reste sig mellan dem och de ovälkomna gästerna, samt tillika erbjöd dem den dubbla fördelen att hafva ljus i mörkret och att känna sig skyddade mot den intensiva kölden, som i Orienten alltid plägar följa på dagens solglöd. Natthimlen var för öfrigt klar och luften fullkomligt lugn. Myriader stjernor glimmade på den mörkblå himladömen, och ingen enda vindfläkt rörde de sakta prasslande lågorna, medan på långt håll de hemska lätena af schakaler, panthrar och hyanor hördes, då och då afbrutna af ett lejons åsklika rytande, hvarefter för hvarje gång en lika hemska paus följde i den rysliga koncerten, såsom om hela naturen hade, vid dessa fruktansvärda ljud, blifvit gripen af ångest och förskräckelse.

XXIV.

Nattliga meddelanden.

De båda männen hade länge, försjunkna i djupa tankar, sutit och blickat ned framför sig, då Marcus, liksom uppfarande ur en dröm, åter började samtalet.

— Ni sade, att ni känner Frankrike. Är det ett skönt land?

— Outsägligt skönt — svarade den äldre mannen, i det han blickade upp.

— Skönare än detta?

— Af ett helt annat slags skönhet. Vestern och östern kunna icke jämföras.

— Finnas der öknar också?

— Nej, hela landet utgör blott en enda skön oas. Marken är omsorgsfullt odlad, dock afbruten af präktiga skogar och af talrika stora foder. En bland de skönaste delar i landet är dock provinsen *Picardie*.

Han blickade vid detta namns uttalande skarpt på sin unge interlokutör, hvars anletsdrag dock icke visade något spår af sinnesrörelse.

— Den provinsen har jag länge bebott — fortfor den äldre. — Jag hade der en ungdomsvän, en ädel, högt bildad man; hans slott låg nära *Amiens*.

Åter betonade han ordet med påtaglig afsigt.

— *Amiens!* — upprepade Marcus, lik en, som i sitt minne letar efter någonting längesedan förflutet. — Det förefaller mig, som om jag förr hade hört det namnet — kanske af någon bland de resande, som jag har träffat.

— Det der slottet — fortfor indianen — var ett gammalt familjeslott, med höga, crenelade torn, hvaraf tvenne, de som voro på framsidan, ända ifrån grundmuren och upp till tinnarna, bekläddes af en jättstor, urgammal murgröna. — En trång, hvalfd port tjenade till ingång på slottsgården, och en vindbrygga förde till den inre gården. Denna rymliga gård var planterad med hundraåriga, tätt sammanslingrade träd; en vacker bäck, som ledde sitt ursprung från herresätets trädgård, gjöt sina klara, sorlande böljor ned i slottsgrafven. — Men baksidan af byggnaden erbjöd en vild, afskräckande anblick, ty här syntes, att den var bygd vid randen af en djup afgrund. — Åt den sidan hade slottet blott ett enda fönster och det var fönstret i godsherrns arbetsrum.

Berättaren stannade här, för att åter gifva akt på åhöraren. Marcus hade lutat hufvudet mot handen och syntes mycket tankfull.

— Underligt! ... förunderligt! — mumlade han — allt detta måtte jag hafva sett i någon dröm. — Dock, hvilken dårskap! — afbröt han sig själf. — Hur skulle det väl varit möjligt, att drömma något sådant, då jag hittills ej haft något begrepp om det frankiska riket? Och ändå! ...

— Den adle grefven, som bebodde slottet — fortfor indianen, i det han med synbar ångest följde de olika intrycken på den unge mannens ansigte — härstammade från en gammal brétag-nisk riddareslägt och hette — dock, hans namn kan ej intressera er; jag vill endast kalla honom grefve Henri. Men nu sitter jag här och pratar om saker, som äro er alldeles likgiltiga och dermed beröfvar jag er en nödvändig nattro.

— Åh nej, nej! ropade Marcus med mycken liflighet — jag behöfver ingen hvila och edra ord hafva för mig ett behag, hvars orsak jag ej själf mäktar förklara. Tala mer, jag ber er; berätta mig något mer om det der slottet, för hvilket jag intresserar mig ... jag vet ej af hvad orsak. Hvem var det, som bodde der.

— En adel, god, rättskaffens och tapper man och min förtrognaste, min käraste vän.

— Finns han ännu kvar i Frankrike?

— Nej, han är död ... lönmördad af en niding!

— Mördad! — upprepade Marcus med mycken själsskakning.

— Ja. O, det är en kort, men rörande historia om den mannens död.

— Vill ni berätta mig den?

— Hvarför det, unge man?

— Hvarför? ... Ja, det vet jag sannerligen icke. Jag kan sjelf icke förklara för mig, hvad det är för en känsla, som förmår mig att yttra denna begäran. Kanske är det endast nöjet, att få höra en menniskoröst i denna ödemark, der en sådan så högst sällan når mitt öra.

— Välan! — sade indianen. — Om min berättelse intresserar er, så är jag beredd att göra er till viljes. Natten är skön, och då en af oss ändå måste vaka, för att hålla elden vid makt, så har jag, för min del, ingenting emot, att vi båda förblifva vakna. Äfven för mig ligger det en egen retelse uti att här i öknen, under dess vilda innevänares hemska läten, tala om den så långt härifrån aflägsna, civiliserade vestern. — Ack! dessa länder, som berömma sig af den högsta kultur, innehålla kanske ändå blodgirigare rofdjur, än den afrikanska öknen!

— Hvad! ... I Frankrike finnas således äfven panthrar, tigrar, lejon, hyänor och schakaler?

— Nej, men menniskorna äro der talrikare och deras onda egenskaper framtråda oftare; det var det, jag menade.

Han satt under några ögonblick tyst, som om han velat samla sina tankar. Sedan fortfor han:

— Medan jag bodde i Picardie — det är väl nu trettio år sedan — bodde, nära den nämnde grefvens slott, en förtjusande skön ung fröken, vid namn Blanche. Hennes far hade varit en fattig adelsman, som stupat i kriget, och Blanche, som i späddare åren äfven hade mistat sin mor, lefde ensam, utan skydd, utan förmögenhet, utan annat lefnadsmål än att taga slöjan, såsom Kristi brud, utan annan tillflykt än en klostercell.

En afton, då Blanche, ridande på sin svarta gängare och åtföljd af en enda betjent, återvände hem från den närbelägna staden, mötte henne en ung kavaljer, som bad om tillåtelse att få göra henne sällskap. Den unga damen biföll, emedan allting öfvertygade henne om, att hon inför sig hade en man af god uppfostran. Kavaljeren, som vid första anblicken hade funnit henne blott skön, blef, under samtals förtgång, fängslad af hennes snille och goda sätt att föra sig, och då han tog afsked af fröken, tog hon med sig sin ledsagares hjerta. — Denne man, som aldrig förr hade älskat och som aldrig mer skulle älska ... denne man var — jag.

Tyvänn, fortfor indianen efter en paus, måste jag redan följande morgon resa derifrån. Jag lemnade min vän grefven utan att säga honom ett

ord om mitt sammanträffande med Blanche och jag reste, uppfylld af sorgliga aningar, hvilka beklagligen alltför snart blefvo förverkligade. Två månader derefter fick jag veta, att ett förfärligt öde hade drabbat henne, som jag älskade. En annan hade också blifvit betagen i den unga sköna flickan; men denne andre var en bandit, en usling af sämsta slag, som från ena ändan af Frankrike till den andra endast utöfvade, hvad hans brottsliga lustar ingåfvo honom, hvilka han lydde, utan ringaste skrupler eller samvetsqual.

Väl vetande, att den ädla jungfrun skulle med stolthet visa ifrån sig ett så förderfvadt hjerta och bemöta en sådan mans passion med det förakt, som den förtjenade, tog den nedrige sin tillflykt till list och våld. Blott för syns skull lemnade han orten, men återvände dit nattetid, åtföljd af några honom värdiga handtlångare, bröt med lätthet upp den af Blanches enda manlige tjenare försvarade porten, kom in i huset, anlade mordbrand der, röfvade bort det arma värlösa barnet och flydde med henne.

I sex hela månader förblef Blanche i banditens våld, utan att man förnam det ringaste om henne. Mina noggrannaste efterforskningar, förblefvo fruktlösa; allt hvad jag kunde få veta, var namnet på den, som hade bortröfvat henne. Han hette *La Chenaye*. — Djupt i mitt hjerta hade jag inneslutit min kärleks hemlighet; icke ens grefven anade någonting derom, då jag snart derefter med förtviflan i hjertat afreste till Holland.

Några år senare erhöj jag bref från grefven, hvori han underrättade mig om, att han hade gift sig, och på det enträgnaste anhöll, att jag ville göra honom ett besök, för att lära känna hans intagande fru, hvars både yttre och inre förträffligheter han ej nog kunde berömma. Af budet, som medförde brefvet, fick jag äfven veta, att den unga grefvinnan snart skulle bli mor.

Hvad som under min frånvaro hade tilldragit sig, var följande: En morgon, då grefven gjorde sin vanliga spatserrid vid stranden af den närbelägna floden, märkte han, att en qvinna ilade fram på den motsatta stranden, med håret utslaget, kläderna i oordning och med utseende af den yttersta förtviflan. Han såg henne vrida sina händer, kasta sig på knä och slutligen störta sig i vågorna, som ögonblickligen tillslöto sig öfver hennes hufvud.

Att hoppa af hästen, kasta af sig rocken och rusa ned i floden, var för grefven ett ögonblicks verk. Efter en kort men förfärlig kamp mot elementet, som icke ville återlemna sitt rof, lyckades det honom äntligen att föra den olyckligas, till utseendet liflösa, kropp till stranden.

Emellertid hade, vid grefvens rop, några tjenare skyndat till och dessa buro, på husbondens befallning, den undan vågorna räddade upp till slottet, der det lyckades att få henne till lif igen.

Men knappast återväckt till medvetandet, insjuknade den arma i en brännande feber, som höll henne, under sex långa veckor, sväfvande på gränsen mellan lif och död.

Ändtligen segrade ungdomskraften: den sjuka tillfrisknade.

Grefven, som var kunnig i läkarevetenskapen, hade under hennes plågotid egnat henne de ömma-
ste omsorger. Dagligen satt han i hela timmar
vid den unga kvinnans sjuksäng, och fann, då till-
frisknandet åter färgade hennes kinder, för hvarje
morgon nya behag att beundra hos sin patient,
liksom han för hvarje dag allt mer och mer fängsla-
des af hennes tals trollkraft. Dock — hvad be-
höfves väl här för en längre beskrifning? — Gref-
ven älskade henne och vågade sig snart fram med
bekännelsen derom. — Då utbrast den tillfrisknade
i de våldsammaste snyftningar och ropade, i en
ton af yttersta förtvifvan:

— O, hvarför skulle jag räddas? Hvarför
fick jag icke dö?

Grefven, som hittills icke med ett enda ord
hade vidrört hennes förflutna lefnad eller forskat
efter orsaken till hennes själfmord, bad henne nu
berätta allt och den arma förtäljde sin sorgliga
historia.

Det var Blanche, hvilken grefven aldrig hade
sett förrän den dagen, då han räddade henne ur
flodens böljor. La Chenaye hade, efter sitt väl-
lyckade inbrott i hennes hus, fört henne till sin
närmaste smygvrå, der han snart fördristade sig
till att för henne yppa den passion, som förtärde
honom. Med afsky afvisade Blanche banditens
förslag, att hon, såsom hans älskarinna, skulle med
honom dela hans äfventyrliga lif. Förgäfves an-
vände den eländige alla förelsekonster, för att vinna
sitt mål; den unga flickan egde mod att emotstå
alla hans anfall. Böner, smekningar, hotelser —
allt var förgäfves, och en dolk, som Blanche lyc-
kats att rycka ur röfverens bälte, skyddade henne
mot våld. I ständig fruktan för de af honom ut-
lagda försåten, vägrade den arma till och med att
mottaga någon föda; hon föredrog hungersdöden
framför vanäran.

Men snart uttömdes hennes krafter; hon kände
med sig, att det ögonblick nalkades, då allt mot-
stånd skulle vara förgäfves. Hennes förstånd för-
virrades stundom och hon fann, under de rediga
stunderna, att endast ett underverk skulle kunna
rädda henne.

La Chenaye, ursinnig öfver hennes fortsatta
vägran, ändrade plötsligt sitt uppförande mot hen-
ne. På den kärlek, han hittills hyst för Blanche,
följde snart ett förfärligt hat. Han lät kasta den
olyckliga i ett mörkt, underjordiskt fängelse och
satte den grymmaste och vildaste af sitt band till
vaktare öfver henne.

Här försmåttade den arma Blanche i tvenne
månaders tid, med förtvifvan anropande döden, så-
som hennes enda räddning, tills hennes fängvakt-
tare plötsligt träffades af Guds mäktiga hand. Han
insjuknade, nämligen, medan La Chenaye var långt
derifrån, med hela det öfriga bandet. Banditen,
som kände döden nalkas och var i behof af mensk-
lig hjälp, öppnade sitt offers fängelsehåla och bön-
föll hos Blanche, att hon måtte vedergälla ondt
med godt, genom att bli hans vårdarinna, i de

sista svåra stunderna, och sålunda visa, att hon
förlät det onda, han mot henne utöfvat.

Den adla flickan insåg, att Gud hade utvalt
henne till att rycka denne mans själ undan den
eviga fördömmelsen. I stället att fly, hvilket nu
för henne hade varit ganska lätt, åtog hon sig
att troget vårda den, som hittills hade varit hen-
nes plågåre. Uslingen kunde dock icke räddas
från döden; han sjelf bad henne, rörd af hennes
ädelmod, öfverlemnade honom åt hans öde och fly,
innan La Chenaye återvände. Dock, hon härdade
ut hos den döende, tills hennes verk var fullbor-
dadt och hon såg sig ensam med liket.

Först nu föll det henne tungt på hjertat, att
hon icke visste, hvart man hade fört henne, an-
tingen hon ännu vore kvar i sin hemprovins eller
icke. Tvekande och rädd, förkrossad af det lidande
hon utstått, var hon i begrepp att lemna sitt fän-
gelse; dock, medan hon bad Gud upplysa henne
om rätta kosan, dit hon borde styra sina steg,
hörde hon plötsligt de återvändande banditernas
steg utanföre. Nu tvekade hon icke längre; ett
vid marken anbragt lågt fönster öppnade för henne
vägen ut i en tjock skog; hon hoppade ut och för-
lorade sig mellan träden, utan att veta, hvart
det bar.

Men snart — om det nu var sanning eller
blott ett verk af hennes upprörda inbillning —
tyckte hon sig förnimma ljudet af galopperande
hästfötter. Hon såg sig förföljd ... gripen ... fa-
san beröfvade henne all besinning ... Som en ur-
sinnig sprang hon genom skogen, såg floden fram-
för sig och störtade i djupet.

Grefven hade, blek af vrede och sinnesrörelse,
afhört denna berättelse.

— Fatta mod! — sade han, då Blanche hade
slutat. — Min första pligt skall bli att hämnas
er. Först då skola vi återtaga det samtal, som
af er berättelse blef afbrutet. Anförtro er åt Gud
och anse som ert eget hem detta slott, der ni
alltid skall bemötas, som om ni vore min syster.

Blanche utgöt en ström af tårar och ville
kyssa sin beskyddares hand; men han trädde ett
steg tillbaka, bugade sig aktningsfullt och kysste
i stället hennes fingrar, som höllo hans omslutna.

Följande morgon lemnade han slottet, utan
att hafva återsett sin sköna skyddsling.

Sex veckor derefter återvände han hem med
ett gladt leende och en segerstrålande blick. Blanche,
som under dessa sex veckor hade lefvat fullkom-
ligt undångömd för hela världen, bleknade och var
nära att falla i vanmakt, ty hon kände sig nu
nära det ögonblick, då hela hennes återstående
lifs öde skulle afgöras. Hon insåg, att han, hvars
minne ej öfvergifvit henne ett enda ögonblick,
förde med sig döden eller lifvet för henne.

Grefven fattade hennes hand, tryckte den till
sina läppar och sade, med ett uttryck af djupaste
högaktning:

— Fröken Blanche, er barndom och ungdom
hafva varit hemsökta af olyckor. Försynen är
eder ersättning skyldig för alla edra lidanden, och
enligt naturens lag följer solsken efter storm och

oväder. En usling fick — enligt Guds allvisa rådslut — bereda er de förfärligaste kval; tillåt nu en redlig man att godtgöra, hvad den nedrige brutit, och att ur ert mirne utplåna allt det bittra, i det han ber er emottaga hans hand. Dyra Blanche, stöt icke ifrån er ett hjerta, som af er fordrar sin lefnads lycka! — O, ni samtycker... är det icke så? — Ställ er under en redlig mans beskydd och blif min maka.

Blek, som döden, med halfslutna ögon och flämtande bröst, lutade Blanche sig, ur stånd att yttra ett enda ord, tillbaka i stolen. Grefven fattade henne i sina armar och tryckte henne till sig, under belysningen om den ömmaste kärlek.

— O, tyst, tyst, Henri — stammade den unga flickan; — ni dödar mig!

— Jag döda dig, Blanche! — ropade i högsta bestörtning den unge ädlingen, i det han omfattade henne ännu en gång och slöt henne ännu närmare sitt hjerta. — Kan du då icke älska mig.

— Om jag kan älska dig! — sade hon, knappast hörbart. — O, Gud, ja... jag älskar dig; men oss åtskiljer vanäran för alltid.

— Det namn jag bär vågar ingen vanära nalkas — genmälde grefven med ädel stolthet.

— Just för det namnets skull, Henri, får jag icke blifva din.

— Och hvarför det? Jag förstår dig icke.

— Huru? — ropade Blanche. — Ser du ej, hvilken klyfta La Chenayes brott har öppnat mellan oss? Sex månader har jag tillbragt i denne nidings våld, hvilken ganska väl gör rätt för det rykte, som går om honom, att ingenting är honom heligt, och likväl har Gud förlänat mig kraft att motstå honom, att komma ren och obefläckad ur hans händer. Dock — hvem skall väl sätta tro dertill? Verlden skall aldrig förlåta mig min olycka och i dess ögon skall den kvinna, åt hvilken du vill gifva ditt namn, dock alltid gälla för att hafva varit offer för en bandits brutalitet.

— Det förflutna existerar icke mer — svarade grefven med allvarlig tonvigt på orden. Den hand, som jag bjuder dig, har redan hämnats din vanära.

— Er vän hade dödat bofven! ropade Marcus, som med den mest spända uppmärksamhet hade afhört berättelsen.

— Icke dödat — svarade indianen. — Det odjuret lefver ännu, såsom ni snart skall få höra; men han hade i alla fall tagit en förfärlig hämd på honom.

— Hvilken hämd då? — frågade ifrigt den unge mannen, som hade vant sig vid den orientalska grundsatsen: öga för öga... tand för tand, och det allt för länge, för att icke lifligt intressera sig för den nämnda vedergällningen.

— På hvilket sätt grefven straffade den nidingen, det ville han icke säga... nej icke ens åt mig, sin bästa vän — svarade indianen. — Och icke heller fick Blanche någonsin veta det. I alla fall måtte väl den hämd, han utkräft, hafva varit förfärlig; ty den stegrade raseriet i den tuk-

tades bröst till den aldra yttersta grad och lifvade honom till blodig vedergällning.

— Dock, låtom oss, innan jag fortfar, sköta om vår eld. Ser ni hur lågan har slocknat der, på högra sidan? Just der hörde jag nyss ett prassel, som ej betydde något godt.

Marcus sprang upp, tog ett helt fäng af det uppstaplade bränset och var i begrepp att kasta det i den slocknande glöden, då indianen, som hade rusat före honom, med en betydelsefull åtbörd vinkade åt honom, att draga sig tillbaka.

På andra sidan om eldmuren, endast några få steg från den brèche, som de nedbrända risknip-porna hade bildat deruti, sågo de båda männen ett par röda ögon hemskt glöda och varnade äfven konturerna af en massiv djurkropp, med uppstående borstkam på ryggen, kort, fyrkantigt hufvud, nakna öron och grägul fall.

— En hyäna! — utropade Marcus med en åtbörd af äckel, och slungade sin jätteborða af bränse på den sammansjunkande brasan, så att ett regn af gnistor sprutade rundt omkring.

Indianen kastade helt föraktligt sitt vapen ifrån sig och återvände till den plats, han lemnat.

För öknens innevärdare är hyänan, denna fega, vedervärdiga, smygande varelse, ett föraktets föremål, ithy att hon aldrig angriper lefvande menniskor, utan lefver endast af lik. Likasom hajen följer skeppen på oceanen, så följer hyänan karavanen i öknen, oupphörligt lurande på ett rof, som hon ej har mod att tillkämpa sig, så vida icke den yttersta hungersnöd drifver henne dertill. Araberna försmå att angripa denna deras slätters beständiga gäst. Blir den dem allt för besvärlig, så slå de ihjel den med knölpåkar.

Marcus och indianen insvepte sig i sina kappor, till skydd mot den kyliga nattedagen, och satte sig åter ned på det fuktiga gräset, medan rofdjurens ohyggliga läten fortforo att ljuda rundt omkring den lågande ringmuren.

XXV.

Bandithämd.

— Intresserar ni er ännu fortfarande för det, som jag berättar er — frågade indianen med en forskande blick på sin unge kamrat.

— Mer än någonsin — svarade denne. — Jag ber, att ni måtte fortfara.

— Så hör då vidare, unge man, och fäst hela er uppmärksamhet dervid — återtog indianen i allvarlig ton. — Hvilka medel den ädle grefven betjenade sig af, för att besegra den finkänsliga unga flickans envishet, vet jag icke; alltnog, kärleken i Blanches hjerta kom hans böner till hjälp och grefve Henri fick äntligen trycka brudkransen på hennes bleka panna.

Ett nytt lif började nu för den unga qvinnan: under sin makes oafåtliga, ömma omsorger för hennes lycka, glömde Blanche så småningom det rysliga förflutna och Guds välsignelse tycktes synbarligen hvilat öfver dessa tvenne fromma hjertans förbund.

En sons födelse sammanknöt ännu fastare det band, som förenade dem.

Just vid den tiden var det, såsom jag redan har sagt er, som grefvens meddelande om hans giftermål kom mig tillhanda, jemte bjudningen att på hans slott i Frankrike tillbringa någon tid. Jag tvekade att efterkomma den, emedan jag hade svårt att besluta mig till återseendet af en ort, der föremålet för min första och enda kärlek hade vistats; hon — som jag visste vara evigt förlorad för mig. Det fordrades ett nytt, ännu enträgnare inbjudningsbref från min vän, för att jag skulle kunna besluta mig att resa till Picardie.

De omständigheter, hvarunder hans giftermål blifvit afslutadt, voro mig fullkomligt obekanta. Grefven mottog mig med den innerligaste hjertlighet, den jag, lifvad af den varmaste vänskap, af hela min själ besvarade, helst vi nu icke hade sett hvarandra på hela tvenne åren.

Med glädjestrålände ansigte underrättade min vän mig om, att han hade en liten son, och drog mig med sig in, för att jag måtte få se, så väl den lille verldsborgaren, som dess unga, lyckliga moder.

Och då — då igenkände jag uti min väns maka och modren till hans lilla barn henne — *henne*, hvars bild under två åren intet enda ögonblick hade lemnat mig, henne, som jag älskade med hela min själ, med mitt väsendes alla krafter.

Blanche, hvilken hade sett mig blott en enda gång och sedan glömt mig, tycktes ej ha någon aning om, att han stod inför henne, denne samme kavaljer, som en gång hade följt henne från Amiens och till hennes hem; ty hon tog emot mig som en för henne alldeles främmande person, och likväl med detta förtrollande behag, som för tvenne år sedan hade tillvunnit henne mitt hjerta, och det för hela lifvet.

Och jag — jag stod förstummad af bestörtning och smärta inför den unga grefvinnan, som betraktade mig med en illa dold förvåning.

Grefven, som äfven frapperades af mitt förändrade väsen, frågade med ömt deltagande, om något plötsligt illamående hade påkommit mig. — Jag stammade, mödosamt kämpande efter fattningen, några ord om ansträngningen af den långa resan och skyndade tillbaka till de åt mig anvisade rummen.

De stunder, dem jag nu ensam tillbragte, voro öfver all beskrifning plågsamma för mig. Anblicken af Blanche, hvilken jag så länge hade ansett såsom död och såsom sådan begrätit, hade återupptändt min kärleks hela forna glöd; jag kände den häftigaste svartsjuka mot honom, som frånöfvat mig henne, ehuru ovetande, och i vänskapens ställe var det bittraste hat färdigt att smygga sig in i min själ.

Då uppsökte Henri sjelf mig i mitt rum och förtäljde mig omständligt alla de händelser, som föregått hans giftermål, samt återgaf derigenom åt min själ den jemnvigt, som passionen nyss höll på att beröfva mig.

Då grefven slutat sin berättelse, var mitt beslut fattadt: jag ville genast resa, lemna slottet för alltid och aldrig mer återse dess inneväanare. Hvarken Henri eller hans maka borde någonsin få någon aning om min olycksaliga kärlek: jag ville ensam bära mina qual; ensam ville jag lida och kämpa.

Under allehanda slags förevändningar, dem jag nu mera ej kan erinra mig, förklarade jag för grefven, att jag oförtöfvadt måste resa till Paris; och oaktadt hans ifriga protester deremot, lemnade jag slottet samma afton, utan att vidare återse Blanche.

Så kom jag till Paris. Jag var trettio år gammal och i min ungdoms fulla kraft. Jag begrep, att jag, till motarbetande af den sorg, som förtärde mig, och för att segerrikt kunna bekämpa den, måste hängifva mig åt någon annan passion, och såmedelst glömma den förra.

Jag kastade mig sålunda först in i ett äfventyrligt, oregelbundet lif, fullt af galanta intriger och hofkabler. Men snart ledsnade jag vid både galanteri och politik. Sedan försökte jag med vetenskapen och det med något bättre framgång. Ty om de trägna studierna och det mest ansträngande arbete ej förmådde trösta mig, så drog det dock åtminstone mina tankar från allt annat, så att jag slutligen blef liknöjd för människorna i allmänhet och alla menskliga förhållanden.

Blott det kände jag bestämdt, att jag, för att ej duka under för mitt sjäslidande, sorgfälligt måste undfly anblicken af henne, som ofrivilligt och ovetande beredde mig alla dessa qual.

Och så fördjupade jag mig allt mer och mer i mina för mig så välgörande studier och egnade åt dem hela min förmåga, all min tid och min själs alla krafter. Snart fann jag mig i en närmare beröring med de mest framstående lärda i Frankrike, England, Tyskland och Italien och arbetade utan uppehåll med en aldrig mattande ifver.

Tvenne gånger erhöj jag enträgna bjudningar från grefven, dem jag dock under hvarjehanda förevändningar afböjde. — Ändtligen skref min vän för tredje gången och så när hade mitt beslut då vacklat. Men tyvärr tog jag hela min fasta vilja till hjälp och skref ånyo ett nekande svar, och det till ånger och grämlse för hela min återstående lefnad.

Grefven skref till mig, att han kände sig dyster, sorgligt stämd och plågad af ängsliga aningar, för hvilket allt han ej förmådde göra sig den ringaste reda; han önskade derföre på det innerligaste, att få se mig hos sig, liksom om min närvaro hade kunnat skydda honom för någon inbillad hotande fara. — Hans böner hade, som sagt är, så när skakat mitt fasta beslut; men då fick jag i slutet af brefvet läsa en ytterligare beskrif-

ning om hans äktenskapliga lycka och med förkrossadt hjerta ref jag sönder bladet. Fullbordandet af ett viktigt vetenskapligt arbete måste tjena till förevändning för min förnyade vägran och med dubbel ifver fördjupade jag mig i mitt älsklingsstudium, för att derigenom söka bemästra min upprörda sinnesstämning.

Jag sysselsatte mig på den tiden framförallt tillsammans med tysken Coelenius och engelsmannen Fudd, med en nu nästan okänd vetenskapsgren, men hvilken dock helt säkert är ännu att i framtiden spela en viktig roll. Paracelsus' har infört den bland vetenskapernas antal, under namn af magnetism; men ännu känna vi endast de allmännaste — om jag så må säga konturerna af denna mäktiga naturkraft.

En natt, då jag längre än vanligt hade ansträngt min själ med forskning i det viktiga problem, som detta studium erbjuder, hade sömnen öfvermannat mig i mitt laboratorium och en gräslig dröm sänkte öfver mig sina svarta vingar. Jag såg min vän, grefve Henri, på en med blod öfverströmmad bädd, vrida sig i dödskampens rysliga konvulsioner. Vid hans sida låg Blanche, med bröstet genomborradt af en dolk och sträckte, jemrande, mot mig sina sammanknäppta händer. Från hennes bleka läppar hörde jag tydligt mitt namn ropas, under bönfallande om hjälp.

Med pannan öfverströmmad af kallsvett vaknade jag och tackade Gud, att det var blott en dröm. — Jag insomnade ånyo ... vaknade åter ... somnade om igen, och samma dröm upprepade sig trenne gånger efter hvarandra, och det med samma förfärliga tydlighet.

Om morgonen var jag af denna vision, den alla mina förnuftsrymder ej förmådde bekämpa, så alldeles förstörd, att jag knappast visste, hvad jag skulle företaga mig. Emellertid fasthöll jag dock en enda redig tanke och det var det beslutet jag nu fattade, att ändå resa till min väns slott.

Jag steg till häst och *flög* mer än jag *red*. Redan på aftonen af den andra dagen stannade jag utanför porten till det gamla slottet, som så ofta för mig blifvit så gästfritt öppnadt.

Natten sänkte sig hastigt; mörka regnmoln jagade, drifna af stormvinden, öfver firmamentet och förfärliga åskslag följde omedelbarligen efter blixternas blodröda sken, hvilka med långa, taggiga ränder fårade den kolsvarta himmelen.

Just i samma ögonblick, som jag nådde vindbryggan, kom en karl springande ut ur slottet, kastade sig på en häst och sprängde derifrån.

Denna syn hade susat mig så flyktigt förbi, att jag ej hade fått tid att göra mig en riktig föreställning om karlens utseende. I mörkret, som var ganska djupt, hade icke heller *han* blifvit mig varse, derom var jag fullt säker.

Förvånad öfver att vid denna timma finna vindbryggan nedfälld och slottsporten öppen, red jag in genom hvalfvet. Der skyggade min häst och ville icke gå längre.

Jag steg af och undersökte marken och hvad tror ni jag fann? — Jo, liket af en gammal dräng, åt hvilken det var anförtrödt att vakta slottsporten. — Han hade ett djupt sår i bröstet.

Gripen af fasa lemnade jag hästen och rusade in på borggården, som jag fann alldeles tom. Derifrån ilade jag upp i slottet, utan att hafva mött någon lefvande varelse.

I boningsrummen rådde den förfärligaste oordning. Möblerna voro sönderslagna, golfven öfverhöljda med spillror; kistor och skåp voro uppbrutna.

Ett röfvareband måtte hafva huserat derstädes.

Min fasa ökades med hvarje ögonblick. Af alla krafter ropade jag på grefven: endast en dof stänkning svarade mig och den tycktes komma ur min väns rum.

Med ett språng var jag vid dörren, stötte upp den och hade inför mig det mest hjertslitande skådespel. — Det var min dröm, på det tröstlösaste sätt förverkligad.

På sängen låg, halfklädd, grefvens liflösa kropp; der bredvid, på golfvet, med upplöst hår och ett djupt sår i halsen, den unga grefvinnan. — Några steg derifrån såg jag en ung betjent ligga badande i sitt blod och med genomborradt bröst.

Öfverallt på sängen, på golfvet, på alla möbler till och med, syntes spår, efter utgjutet blod.

Liksom om jag varit förstend genom anblicken af ett Medusahufvud, hade jag svårt att öfvertyga mig om, att ej allt detta var blott en ohygglig vision. — Jag skyndade till den unga grefvinnan, tog den blodiga kroppen i mina armar, lade min hand på dess hjerta — det slog icke mer. Grefvens kropp var redan kall och stel; endast den unge betjenten — en tolfärig gosse, som ögonskenligen fallit under det vanmäktiga försöket att försvara sitt herrskap, andades ännu.

Alldeles utom mig ilade jag genom hela slottet, skrikande af alla krafter och ropande efter hjälp; men ingenstädes förnam jag så mycket som ett ljud till svar. Jag begrep ej hvad det hade blifvit af tienstfolket.

Ändtligen löstes gåtan, då jag kom att passera förbi en sal i nedra våningen; ty derifrån hörde jag ett doft, besynnerligt buller. Jag försökte öppna dörren, men den var låst och nyckeln borta.

Forts.

Kommissionär i Göteborg: *L. Eliasson*, Kronhusgatan 24.